

[Justitsministeren.]

lem de nordiske lande finder sted ved et direkte og formløst samarbejde mellem landenes politimyndigheder. Nøjagtige statistiske oplysninger om omfanget af denne praksis foreligger ikke, men jeg kan nævne, at Københavns politi skønner, at der fra København årligt udleveres 20-30 personer til de andre nordiske lande, og at der fra disse modtages et tilsvarende antal. Formelle udleveringer, d. v. s. udleveringer i overensstemmelse med traktaternes regler, spiller derimod næsten ingen praktisk rolle. Jeg kan oplyse følgende tal for sådanne udleveringer inden for årene 1954-58: Fra Danmark til Sverige: 4, fra Sverige til Danmark: 3, fra Norge til Danmark: 1; fra Danmark til Norge og mellem Danmark og Finland og Danmark og Island har der ikke fundet formelle udleveringer sted i den nævnte periode.

På denne baggrund blev det på det nordiske justitsministermøde i Stockholm i december 1953 bestemt, at spørgsmålet om udlevering af lovovertrædere mellem de nordiske lande skulle gøres til genstand for internordiske drøftelser. Det ville på længere sigt være uholdbart at fortsætte den nævnte praksis uden lovhjælp og uden støtte i udleveringstraktater. Navnlig i vore nabolande ville det være ugørligt i længden at acceptere en praksis, der gik videre end de dér gældende udleveringslove, og jeg kan nævne, at spørgsmålet om lovligheden af den lette og formløse fremgangsmåde har været rejst i Sverige af justitieombudsmanden i anledning af en udlevering til Danmark.

På grundlag af de drøftelser, der efter justitsministermødet fandt sted, foreligger der nu i det væsentlige ensartede lovforslag i Finland, Norge, Sverige og Danmark.

I mellemtiden har sagen været behandlet i Nordisk Råd, der på sin sidste session i Oslo i november 1958 vedtog at anbefale regeringerne at søge gennemført en udleveringslovgivning i hovedsagen i overensstemmelse med det lovudkast, der blev forelagt rådet. Dette udkast og det nu foreliggende lovforslag er i det væsentlige overensstemmende.

Det er tanken, at der samtidig med gennemførelsen af den ensartede nordiske udleveringslovgivning skal ske opsigelse af de gældende udleveringstraktaters bestemmel-

ser om udlevering. Jeg vil gerne understrege dette, fordi det er udtryk for noget principielt vigtigt. Det nordiske samarbejde har på dette praktiske område, der i andre internationale relationer reguleres gennem traktater, udviklet sig til et stadium, hvor det findes unødvendigt for et tilfredsstillende forløb af samarbejdet at fastlægge dette gennem traktatmæssige forpligtelser. Dette giver et godt udtryk for den gensidige tillid til landenes retsmyndigheder og retssystemer.

Efter forslaget skal spørgsmålet om, hvorvidt en udleveringsbegæring bør tages til følge, altid bero på en konkret skønsmæssig prøvelse. Det er dog en naturlig forudsætning for den fællesnordiske lovgivning, at begæringer om udlevering imødekommes, medmindre særlige omstændigheder taler derimod. Sådanne omstændigheder kan navnlig tænkes at komme til at foreligge i sager vedrørende egne statsborgere eller politiske forbrydelser.

Den udleveringsprocedure, der fastlægges i forslagets §§ 8-16, tilsigter at etablere en ordning, der er så enkel, som det er foreneligt med almindelige retsbeskyttelseshensyn. Reglerne er udformet i tilknytning til den bestående udleveringspraksis.

Indledningen til en udleveringssag vil typisk være, at en person anholdes her i landet i anledning af en efterlysning eller eftersøgningsanmodning fra myndighederne i et andet nordisk land. Det danske politi vil derefter træde i forbindelse med politiet i det land, der har foretaget efterlysningen, og som efter anholdelsen i almindelighed vil begære den anholdte udleveret. Den pågældende vil herefter blive fremstillet i retten. Hvis han her, efter at dommeren har gennemgået sagen med ham, giver samtykke til udleveringen, vil denne straks kunne iværksættes af politiet. Fængslingskendelse eller tilsvarende judicielt grundlag fra det begærende lands side er kun påkrævet, hvis den pågældende hverken samtykker i udleveringen eller erkender sig skyldig i det påsigtede forhold.

Udleveringssager skal efter forslaget kun forelægges for justitsministeriet, hvis der er tvivl om, hvorvidt udleveringsbetingelserne er opfyldt, eller hvis den pågældende ikke giver samtykke til udlevering.

Såfremt udleveringen kræver, at den på-